

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba, Puerto-Ricó y Extranjer, 2'50

LA XINA DE OCCIDENT

OLT s' escriu aquests dias sobre l' imperi de la Xina, demostrantse que per cridar l' atenció no hi ha com moure molt soroll. La gran tarrabastallada xinesca té avuy al mon encuriosity completament intrigat.

Y mentres la secta dels *boxers* proclama la guerra santa contra 'ls extrangers, y ab la complicitat més ó menos dissimulada de aquell govern, els europeus que allí 's troban son cassats com fieras y degollats com moltóns, els coneixedors de aquell país s' afanyan á publicar tot lo que saben, pera mantenir viva la curiositat del públich.

May la Xina havia sigut tan estudiada com en els moments actuals ho ve sent, baix tots els seus aspectes: el geogràfic, el polítich, el social, el religiós, el de las costums, etc., etc. Se diria qu' es un gran gall d' indi destinat á anar á la cassola, que tothom té dret de bufarli las plomas y de palparli las cuixas. Las potencias europeas ja 'strobant, com se sol dir, ab l' aygua á la boca: lo difícil serà que quan el tingan rostít s' arribin á entendre respecte á qui ha de menjarse 'l carpó y qui la petxuga. No seria extrany que quan arribi l' hora de decidirho 's treguin els ulls ab las mateixas forquillas.

Entre lo que s' escriu sobre la Xina, hi ha alguns punts de vista que no poden deixar de despertar un gran interés entre 'ls espanyols, per quant, en fondint una mica y ab un xiquet de bona voluntat, fins podém arribar á ser considerats com els xinos de Occident.

En efecte: es aquell un país que va tenir la séva época d' esplendor y progrés, igual que nosaltres, quan, dominadors de dos mons, blasonavam de que 'l sol no 's ponía may en els nostres dominis. Mes tota aquella grandesa, allá com aquí, va degenerar en la corrupció propia de tots els estancaments, per no haver tingut ni 'ls xinos ni 'ls espanyols aptituds suficients pera conformar la séva vida á las exigencias del progrés modern.

Dos han sigut las trabas que 'ns han privat d' emprendre 'l vol pels espays lluminosos en que 's rabejan els pobles civilissats: l' exclussivisme religiós y la vinculació en certs elements de tot el poder polítich.

El xino, en materia religiosa es molt apegat á la séva: una cosa per l' istil es l' espanyol, y si no ho es en el fondo, á lo menos volen que ho sembli.

Pel xino no hi ha més Deu que Confucí y qui no pensa com ell es un malvat, una especie de mala herba digna sols de ser extirpada, reduhida á cendras y aquestas escampadas als quatre vents.

Vegis, donchs, si la deria del xino en la qüestió religiosa no té molts punts de semblansa ab la del espanyol quan aquí s' encenian las fogueras del Sant Ofici destinadas als impios, heretjes y dissidents de la religió única. Cert que avuy las tals fogueras s' han apagat en 'l sentit material, pero no falta qui las anyora, y qui ha lograt sustituhir-las per la persecució tan mesquina com sanyuda que s' está exercint contra 'ls que no professan certas ideas religiosas ó no s' avenen á passar per l' hipocressia de dir que las professan sense sentir-las.

Cada dia ho estém veyent: per prosperar en tot y per tot, cal agarrarse al manteu del capellá ó al hábit del frare. Al esperit independent que li repugna tanta baixesa, 'l sitian per fam y l' obligan á sucumbir ó á emigrar de aquesta Xina de Occident, voltada en tot lo seu contorn per la gran muralla de totas las preocupacions petrificadas.

Respecte á la política xina, causa perenne del estancament de aquell poble, bastará llegir un petit párrafo de un curiós estudi del célebre economista M. Leroy-Beaulieu, pera ferse càrrech de la gran semblansa de aquell país ab el nostre:

«Es poch menos que impossible—diu—modificar els antichs hábits del poble xino; pero no seria mal ferli adoptar novas costums. L' obstacle al progrés prové dels *Ultrats*, criats exclussivament en la veneració de la civilissació xina, de la prudencia xina, de la ciencia xina. La casta 's recluta ella mateixa de la manera més democrática, en totas las classes de la societat, per medi d' examens, es á dir, sempre ab el mateix esperit. Els funcionaris son exclussivament elegits entre 'ls *Ultrats*. Si la Xina no ha pogut evolucionar com el Japó, ho deu en primer terme al conservadurisme forsat dels seus mandarins, que son á la vegada 'ls depositaris del poder y 'l núcleo intelectual de la nació.»

Igual que aquí. Sustitueixis el nom de *Ultrats* pel de *polítichs en joch*, y la semblansa serà perfecta. També aquí, com allí, 'l poder polítich está vinculat en els *Ultrats*; entenentse per tals, els coneixedors de totas las malas tretas de la *gramática parda*, l' única assignatura que 's necessita per governar á Espanya, ó millor dit, per ficarse á la butxaca á Espanya y á tots els espanyols.

No son mals mandarins els nostres *Cha-ghas-ta* y *Shih-veh-tá*, y tots els que desde 'ls seus respectius cacicats, y pel compte que 'ls té s' avenen á secundar-los. Y no hi ha medi humá de remoure'ls: forman una casta apart, y no se 'n van ni á tiros.

Per aixó no será difícil que á la curta ó la llarga, la *aixinada* Espanya 's veja condemnada á la mateixa sort que 'l Celest Imperi.

També aquí se 'ns hi están ficant els extrangers, ab l' excusa de civilissarnos. Al igual que á la Xina, dels extrangers son els nostres ferrocarrils, las nostras principals minas, casi totas las explotacions de alguna importancia. Urpias extrangeras están alsadas sobre las islas qu' encare posehim. En la premsa de Inglaterra y de Fransa 's parla, com de la cosa més senzilla, de venirnos á conquistar... pacíficament, es á dir, venint á fer á Espanya lo que 'ls governs no volen ni 'ns deixan fer á nosaltres: establir un gran foc de civilissació y de adelant.

Tot igual que á la Xina.

Y en tant, que per oferirse'ns promesas de regeneració que no veyém may complertas, els mandarins ens están enganyant com á xinos, la veu dels que governan, tant de l' una com del altra colla, es sempre la mateixa:—Afarta'm y digam xino.

P. K.

EL DALTEBAIX

Ningú té dret á queixarse perque ningú ha pogut eludir l' esser arrastrat per aquest espantós ensorrament de nostra dignitat.

Tot segueix perfectament equilibrat. El major cinisme dels de dalt ha si'rut compensat per la major cobardia dels de baix, y tots plegats hem descendit á una especie de complacencia mútua que 'ns fa perdonar, ab indulgent rialleta, el robo més descarat, ens mou al aplauso, ab mitja enveja, de la més desvergonyida apostassia, y ens permet tolerar, ab santa paciencia, las mofas més grolleras y las burlas més cinicas.

La premsa combat ab molta acritut en la forma pero sense energia en el fondo, y la mateixa ploma que avuy apuntará la sospita de que 'l personatge *Fulano* ha robat una fortuna á l' Hisenda de tots, agotará demá totas las paraulas encomiásticas del diccionari al parlar d' aquell mateix fulano ab motiu d' haverli tret sobressalient un marrech de dotze anys més toño que la nit.

La opinió está descontenta, pro 's queixa d' esma; la feixen al cor, pero solament se li queixa la boca. La desconfiansa de tothom fa enmudir al qui té ganas de alzar la veu contra tanta baixesa, y tan afamellament. La cobardia dels honrats fa sortir de sa obscuritat als pillos ambiciosos. La impunitat ab que 's roba fa creixer la ambició dels que ja tindrian de considerarse atipats. Las fortunas mal adquiridas insultan al treball mal retribuít seguras de la forsa que 'ls dona son diner, y las massas explotadas se deixan portar inconscienment per qualsevol baladrer que 'ls agota la forsa, fentlos donar cops de puny á la buydor.

No queda fe en res; els impacients deixan de treballar per solucions prácticas y 's fan devots infeconds d' abstraccions enervadoras ó ideals impossibles. La constancia en la tasca 's considera com una carga massa pesada. Ja no hi ha reflexió, sino frivolitat. Una miopia intelectual no deixa veure més que 'ls primers termes, y 's jutja per l' aspecte de la superficie sense pendres la pena de enfonzar sota la crosta.

Dissapte dia
21 de Juliol

LA CAMPANA DE GRACIA

publicará NÚMERO
EXTRAORDINARI

DIBUIXOS de M. Moliné, Joseph Lluís Pellicer, Apeles Mestres y Mariano Foix.

Preu: 10 céntims

Vuyt planas de ilustració y text

Preu: 10 céntims

Hem comensat la cayguda ab una forsa inicial aterradora. Cayem units en la baixesa, y al convertirnos en una sola massa repugnant, per rahó del major pes, donem major velocitat al enfonzament. Ni cap forsa divina pot aturar-nos si seguim cayent aixís.

Confíem en que á mitj camí una explosió formidable pot esmicolar-nos, fent possible l'aturada dels bons y el definitiu aplastament dels pillos.

JEPH DE JESPU.

«A l' tenim de bigotis. ¡Ves qui ho havia de dir que cauria en Villaverde! Lo qu' es aquest cop ha presentat la dimissió de veras, y de veras li ha sigut acceptada. ¡Y tot per motius de salut!... ¡Pobret!

**

Perque han de saber que l' estar massa gras, sobre tot tractantse de un ministre, argüeix falta de salut.

Y l' tal Villaverde s' havia anat omplint tant, qu' estava á punt de reventar. ¡Quina diferencia entre ell y l' infelís contribuyent que se li poden veure 'ls ossos á contra-claror!

Pero tots els extrems deuen ser dolents, si es cert que 'ls metjes li han manat que descansés, que mirés de regularisar las sévas forsas, que digerís tranquilament.

**

No per aixó Espanya tindrà dret á respirar, ni després de haverse tret aquest gran pes de sobre.

Darrera d' en Villaverde ha vingut l' Allende Salazar, que segons diu se proposa seguir en tot y per tot las petjadas del seu antecessor.

Y com el ministre dimitent caminava sobre l' nostre cos, sobre l' nostre cos continuará caminant el nou ministre, fins que logri feros treure l' fetje per la boca.

Molt se vé parlant en els circuls polítics del projectat matrimoni de la princesa d' Asturias ab un fill del comte de Casserta y nét, á la vegada, del rey destronat de Nápolis.

Diuhen que 'ls nuvis s' estiman molt, y que la rahó d' Estat no es just que 's sobreposi al gran carinyo que 's professan. Tot lo qual estaria molt bé si 'ls individus de las familias reals, en compensació als beneficis que disfrutan, no deguessen atènyer-se, en determinats cassos, á las conveniencias nacionals.

Si volen anteposar á tot els impulsos del seu cor, tenen á la má un medi molt senzill: no han de fer altra cosa que abdicar dels seus drets, y á ningú li queda llavors el de inmiscuirse en els problemas de la séva felicitat.

Aixís ho acaba de fer el presumpte hereu de la corona de Austria, que per contraure un matrimoni desigual, ha renunciat als drets á la corona que podrien correspondre als fills nascuts del projectat matrimoni.

**

El fill del comte de Casserta, es fillol del rey de las Húngaras, que va posarli l' nom de Carlos.

Son pare militá en las filas carlistas durant la passada guerra civil.

Ell mateix professa ideas reaccionarias molt acentuadas, y que no desmenteixen lo més mínim els seus antecedents de familia.

Casat ab la princesa d' Asturias, avuy per demá que morís Alfonso XIII sense successió, aquest carlí per tots sos quatre costats s' asseuria en el soli en calitat de rey consort.

¡Y lluhidas quedarian las generacions delliberals que llansaren generosamente la sanch de las sévas venas per evitar que una branca proscripta del arbre borbónich pogués arrelar may en el punt culminant de la gobernació del país!

**

En Silvela favoreix el projectat enllás, pel compte que li té. ¿Qué li importa á n' ell lo que puga succehir á Espanya, mentres li siga permés continuar arrapat á la poltrona de ministre?

En Sagasta, particularment, se manifesta oposat al casament en projecte; comprén que no pot anar bé; pero diu que si la qüestió 's porta á las Corts, farà l' sacrifici de no dir una paraula ni en pro ni en contra.

En quant á las demás oposicions, ningú se las escolta.

Per lo que respecta al poble, tothom ha d' estar convenut de que si l' país estés constituhit en Re-

pública, ni correriam aquests perills, ni passariam aquests mals-de-cap.

Els nacionalistas francesos que forman un allyoli d' ingredients mitj consumits, en la séva deria anti-republicana, están sembrant llevors d' indisciplina entre l' oficialitat del exèrcit.

Sintomas desconsoladors de aquest treball suicida s' han observat en las últimas sessions de las Cámaras; pero l' govern republicá es fort, té la rahó de la séva part, y ha sapigut donar mostrás de salvadora energia.

Per més que hi haja qui s' empenyi en donar vida al fantasma del militarisme, esteu segurs que fracassará vergonyosamente.

Republica es el poble francés, fill del poble l' exèrcit, y aquest, fassi lo que vulga la reacció, no apuntará may els fusells contra l' seu pare.

En vista de las molts comissions que acuden á Madrid, entre las quals n' hi figuran algunas que 's distingeixen per las sévas ideas clericals, ha dit un periódich de aquella vila:

«Qualsevol diria que l' govern es un cos en descomposició, que á la fator qu' escampa hi acuden de diferents parts d' Espanya, las moscas y 'ls corps.»

O com si diguessem: els catalanistas y 'ls bisbes.

Lo próxim dissapte publicarem lo número de LA CAMPANA ab caràcter de extraordinari, corresponent al actual mes de juliol.

No hem de repetir lo que ja saben els nostres lectors, respecte á la varietat, interès é intenció del text y dels dibuixos deguts á nostres més celebrats artistes.

CARTAS DE FORA.—Manresa.—Sempre que 's dona una funció al teatro, situat al passeig de Pere III, es pot dir que 'ls carrers de Manresa 's quedan sense un municipal per mostra: lo mateix passa quan funcionan els demás teatros que s' omplan de municipals tots els passillos. Valdría la pena de saber si l' Ajuntament els sosté per anarse á divertir ó perque exerceixin la vigilancia en els carrers, que prou la necessitan.

Bescanó.—El nostre ensotanat no s' entén de feyna: no sols se dedica á l' organizació y explotació de una Congregació del Sagrat Cor de Jesús, que li val molts quartos, producte de una capta qu' efectua, sino que ademés, desganiantse al peu del altar, diu que no parará fins á treure á Lucifer de la fábrica del senyor Gróver. Y no sols se dedica á certas curas, que fan inútil l' existencia al poble de metje y apotecari, sino que tot sovint reuneix á las noyas á la sagristia tenintlas hi llarga estona. Ab tanta feyna com se dona, es molt fàcil que perdi la salut, de modo que per mica que ho mediti, li valdría més fer el bagul y tocá l' des, ab lo qual no duprà que donará una gran alegria al poble.

Vinaros.—Hi ha una munió de beatas que no fan més que mal-parlar de tota persona que professa ideas lliberals; nosaltres hem tingut la curiositat de segui 'ls seus passos, descubrint lo següent: Ans de que l' sol ens dongui l' bon dia, ja las tenim á l' iglesia, en aquella hora poch menos que deserta, lo qual favoreix molt las entrevistas que té cada una d' ellas ab el seu corresponent ensotanat. Si en reunions particulars parlan d' assumptos clericals, al nombrar á un sacerdot no l' tractan de mossén Fulano ó mossén Sutano, sino: *El meu capellá tal cosa; el meu capellá tal altra.* Y si es per part dels ensotanats, al nombrar á las beatas els hi donan el calificatiu de *la méva devota*, tractament que equival á dir: *la méva senyora ó l' meu senyor*, respectivament. Y aquestas ratas de sagristia, sempre en busca del seu ratolinet, son las que s' atreveixen á posarse á la boca l' nom dels honrats republicans, per bescantarlos sense tó ni só.

Vilafranca del Panadés.—Sento que l' estat excepcional en que 's troba la provincia no 'm permeti relatar detalladament alguns atropellos ocorreguts en aquesta vila, per alguns individus de la forsa aquí aquartelada. Com en l' assumpto, per la séva gravetat, ja hi han prés cartas l' alcalde y alguns individus del Ajuntament, no dupto que s' entaularan las gestions necessarias perque la primera autoritat militar del districte depuri 'ls fets y fassa justicia, evitant disgustos de que no es ni ha sigut may mereixedora aquesta pacífica població.

L' ULTIM CONSELL

ESPAIG de la Presidencia. Tots els ministres en trajo de viatge, menos en Silvela, que va en mànigues de camisa, y l' marqués del Vadillo, que ja es fora días ha.

SILVELA:—Com tots vostés están á punt d' abandonar-me, m' ha semblat decorós que avans d' encaminarse á l' estació celebréssim l' últim Consell de la temporada.

DATO:—Es dir Consell, una entrevista d' amichs, perque 'ls assumptos que deu haverhi per tractar... no poden ser gayre numerosos.

SILVELA:—Y tan poch numerosos, que no n' hi ha ni un. El país paga, la premsa no pega, ¿qué més podem desitjar?

AGUILAR:—Deu fassi que duri. De totas maneras, jo no vish tan descansat com vostés. Aquests ditxosos xinos...

SILVELA:—¿Qué n' ha de fer dels xinos vosté?

AGUILAR:—¿Jo? La veritat, res; pero soch ministre d' Estat, y sisquera per lo que 's podria dir, haig de fer veure que me 'n preocupo.

SILVELA:—Y be, cóntinme, ¿ahont van vostés aquestany?

DATO:—Jo, ja ho sab, al Nort, á cumplir ab els meus devers de ministre.

GASSET:—Jo penso: recorre 'ls camps, per enterarme del estat de l' Agricultura.

SILVELA:—¿Y vosté, García?

GARCÍA ALIX:—Tenia intenció de veure ab els meus propis ulls alguna cosa d' Instrucció y Obras públicas; pero m' han dit que per aixó es precís anar al extranger.

SILVELA:—Sí, en aquests renglons no estém gayre bé aquí á Espanya. ¿Y don Marcello, qué 'ns conta?

AZCÁRRAGA:—Res de particular. Me 'n vaig á fora perque tothom hi va y no vull ser menos que 'ls altres. ¿Per qué no ve vosté també?

SILVELA:—¡Y ara! ¿Vol que deixi sol el palau de la Presidencia?

DATO:—Donchs, veu, jo ho faria no més que per curiositat.

SILVELA:—¿Per curiositat de qué?

DATO:—De veure, fora vosté y fora tots nosaltres, cóm aniria la nació.

SILVELA:—Aniria igual, home. Vosté dirá, per lo que fem quan som aquí, la falta que podriam ferhi si 'ns en anessim.

DATO:—Pero sería graciós probarho.

SILVELA:—¡Y tan graciós! Potser el públich llavors diria: Hola, ¿es dir que per governar no 's necessitan ministres? Donchs ja 'ls podem suprimir.

ALLENDE SALAZAR:—Ríguissen d' aixó. Mirim á mí; fa apenas quatre días que soch ministre y m' en vaig tan tranquil com si ja n' hagués sigut tota la vida.

SILVELA:—Vostés son vostés. Jo soch el President y no puch deixar la casa sola. Perque, hi ha que pensarho tot. ¿Y si me 'n vaig, y demá ó un altre dia passa per davant de la Presidencia en Sagasta, en Pidal ó algú d' aquestos, y enterat de que no hi ha ningú, entra, s' hi instala y quan hi torno 'm trobo l' puesto ocupat?

GASSET:—¡Dimontri! Té rahó, no 's mogui.

AGUILAR:—M' adhereixo á lo que acabá de dir el senyor Gasset. No deixi l' pis sol, qu' en l' ausencia es quan passen els disgustos.

SILVELA:—Per xó, 'ls recomano una cosa. Durant el temps del estiuheig, no s' olvidin d' estudiar els projectes de regeneració d' Espanya y reorganización dels serveys que tenim fa un any y mitj entre mans.

GARCÍA ALIX:—¡Ah! ¿Que tant mateix va de serio aixó de la regeneració?

SILVELA:—Nó, pero convé estudiarho, ¿sab? no més qu' estudiarho, perque l' poble veji que no 'ns hem distret.

ALLENDE SALAZAR:—Jo estudiaré la manera de regenerar al país, sangrantlo altra vegada de la butxaca.

GASSET:—Jo cada cop que fassi la siesta sota un arbre, procuraré somiar canals.

GARCÍA ALIX:—Per la méva part penso contribuir á l' obra comuna, estudiant el modo de que als mestres d' estudi no se 'ls quedi á deure res may.

DATO:—¿Y creu poguerho lograr?

GARCÍA ALIX:—Ja ho crech: no senyalantlos paga, está arreglat tot.

SILVELA:—Aném, que la campana de l' estació ja ha tocat.

TOTS (á coro):—Passiho bé!...

SILVELA:—Estiguin bonets.

TOTS:—¡No s' hi amohini gayre!

SILVELA:—¿Jo?... Vostés á fora passejant, jo aquí gronxantme, crech que tots ens hi amohinarem lo mateix.

FANTÁSTICH.

DISCURS

PRONUNCIAT PER EN ROMERO ROBLEDO Y COMENTAT PER L' INFRASCRIU (*)

—Senyors: Ha arribat el dia que jo desitjava tant: vaig á parlar com volia, sense embuts ni hipocresia. (Veyám, l' estém escoltant.)

Aixó aixís no pot seguir. Si l' govern es impotent per fer tot lo que va dir, ¿quí l' priva de dimitir? (Bien, noy: bon comensament.)

El poble, que té conciencia de la causa dels seus mals, busca l' remey ab urgencia y ha acabat ja la paciencia. (Oh, la paciencia... y 'ls rals.)

¡Espanya!... Qui avuy te mira y avans t' ha vist, no t' coneix: per guía, un govern de fira; per mobles, mitja cadira... (¡Prou, home, que aixó enterneix!)

Contesteume per favor: ¿qué s' han fet las nostras naus? ¿Hont es l' antich esplendor d' aquest país del honor? (¡Hont ha de sé!... A can Pistras.)

Ni colonias, ni marina, ni res. Solzament miseria, dol, abatiment, ruina, ¡tot un poble que declina!... (Sí, senyor, sí; ¡una tragerial!)

Y per més desolació, entre mitj d' aquest desastre, per tot la ditxosa oló d' incens y de religió. (Mira, 's veu que no es mal sastre.)

(*) El discurs de 'n Romero comentat en guassa.

Aquest baf ¿no 'us dona esglay?
Aquest quadro ¿no 'us fa mella?
Aquest tetrich guirigay,
¿ha de sé etern? ¡No! ¡Jamay!
(Molt ben dit. ¡Bravo, titella.)

¿Qui será, en vista d' aixó,
el qui sense por de re
provoqui aviat el gran tro
y salvi la patria?... ¡Jo!
(¡Fugil... ¡Y qué ha de ser vosté!)

Jo, qu' estich net de pecat;
jo, que ab ma veu y ab ma garra
la vida entera hi lluytat
per la santa llibertat.
(¡Recristina! ¡Quina barra!)

En tota tribuna oberta,
en la prempsa, en el Congrés,
ma inteligencia desperta
sempre ha viscut ull alerta.
(Y sucant, com els demés.)

Ma historia, fins avuy dia,
es neta, transparent, pura:
soch del patriotisme 'l guía,
el colmo de l' hidalguia...
(No: 'l colmo de la frescura.)

Quan cregui arribat l' instant,
jo passaré 'ls grans balansos
que la nació está esperant,
¡y hasta els morts tremolarán!
(Calli, home, calli. ¡Romansos!)

Cap moment bo com aquet
per formar la gran legió.
¡Amichs meus, tinch fam, tinch set
de corre á conquistá 'l dret!
(¡Epl! ¿Vol dí 'l dret ó 'l turró?)

Si teniu fe verdadera
y 'us ha agradat el méu cant,
jo desplego la bandera.
¡Amunt, veníume al darrera!...
(Ab un fluviol sonant.)

C. GUMÁ.

UN DESPERTADOR (*)

Quan vaig veure que alguns individus de Barcelona
's proposavan dirigir un mensatge á n' en Romero Robledo,
y li anunciavan el seu propòsit ab un telegrama que
deya «Con entusiasmo frenético recógense innumerables
firmas», vaig dir pel méu capot:—Si tant entusiasme tenen
els firmants del mensatge, 'l pòls els tremolará y ni 'l
dimoni es capás de desxifrar lo que diuen las tals firmas.

Pero 'l mensatge ha arribat, y ab firmas lligibles ó il·legibles,
conegudas ó desconegudas, ha donat lloch á un
acte qu' es tal vegada 'l més important de la llarga comedia
política del ex-pollastre de Antequera.

A n' en Romero Robledo se l' ha de pendre tal com es:
uns cops antipàtic, en altres ocasions simpatiquíssim.

Avuy, despitat pels desaires que li han inferit els partits
de la monarquia, s' ha convertit en una especie de
relojete despertador. Els firmants del mensatge barceloní,
han tingut la gracia de donarli corda, y la campana de
alarma ab sos més vibrants accents ha estat repicant per
espay de més de tres horas.

¡Un discurs de més de tres horas, prenyat d' ira y de
sarcasmes ha pronunciat l' infatigable lluytador de la política
espanyola! Molt temps feya que no s' havian escoltat
uns accents tan robustos y enérgichs. Més que paraules
eixiren de la seva boca fatigassos assestats á la fas de
las pandillas monárquicas que monopolisan el poder y
fan la desgracia de la nació, á la fas dels que podent
remediar aquests escándols no 's cuidan de ferho, á la fas
en fi, de l' onada ultramontana que 'ns está ofegant.

En Romero Robledo ha tret foch per la boca, com si
estés respirant avuy aquella atmósfera caldejada en que 's
forjá la gloriosa revolució de setembre del any 68.

Al dictador Silvela, que viu sols á mercé de la suspensió
de garantias, imposada com una mordassa á las regions
mes ilustradas d' Espanya, va faltarli temps per tractar
de ofegar l' eco del discurs d' en Romero. Amensats
sigueren de recullida 'ls periódichs que tractaren de
publicarlo; la censura telegráfica impedí la seva transmissió
á provincias.

Grans aperitius son aquests que despertarán per tota
Espanya la fam de llegirlo. Del famós discurs se 'n farà
una inmensa tirada, y arribará per tot arreu. En Romero
l' haurá fet; pero en Silvela ab la seva interdicció s' haurá
encarregat de propagarlo.

Vinga, donchs, y quant més aviat millor, y veurá 'l
pais si després de tantas tentativas, totas ellas infructuosas,
pot ser bandera per alguna cosa seria.

El fet es que 'l poble espanyol sacudeixi la vergonyosa
apatia, y 's tregui de una vegada la son de las orellas. No
sóm nosaltres amichs d' en Romero; pero ¡qué dimontri!
quan sentim el só de un despertador, no dormim tan fort,
que no saltém plens de ardiment y disposats á fer tot lo
que convingui.

P. DEL O.

(*) El discurs de 'n Romero comentat en serie.

Vizcaya 'ls aixecan la suspensió de garantias.

En cambi á Barcelona continuarem tal com ens ha deixat en Silvela.

Com que no hem de rebre la visita de cap persona elevada, naturalment, no se 'ns aixeca.

No se 'ns aixeca la suspensió de garantias.

Molt bona idea ha tingut un llibreter de Zaragoza, que al veure's embargat per no haver satisfet la contribució, ha entregat, per respondre del deute, 40 exemplars de un tomo de poesias del Delegat de Hisenda de la Provincia.

El Delegat de Hisenda, autor del llibre, no podrà menos que acceptar els volums, perque ell menos que ningú pot dir:—Aquest llibrot no val res.

A la casa de la vila de Sant Boy de Llobregat, va col·locar'shi l' altre dia un cor que volia ser de Jesús, pero que no ho era, dat lo seu gran tamany.

Algún vehí al veure'l va exclamar:
—¡Mare de Déu santissima, y quina bossa més grossa gastan l' arcalde de aquest poble y 'l seu secretari Calvo!

Llegeixo:
«Despachos recibidos de San Sebastián confirman lo telegrafado, esto es, que el recibimiento hecho á la Corte ha sido frío.»

¿No 'ls sembla qu' en uns temps tan calurosos com els qu' estém atravesant, la fredor s' ha de agrahir?

Anant á l' estació del Nort á despedir á un ministre, al director d' Obras públicas, Sr. Alzola, van robarli la cartera.

—Sr. Silvela, ja ho veu, m' han etxurat la cartera; ¿no n té una de ministre?
—Perdoni: no n' hi ha de fetas.

El Correo Catalán, periódich carli, ha adoptat la forma gran.

Tentativa ben inútil, puig está vist y revist: quan més gran es el periódich, més petit es el partit.

A molts ha extranyat qu' en Joseph de la mitra, tan bon punt sigué nombrat ministre d' Hisenda l' Allende Salazar, li fes una visita.

¡Ara vegin per qué han d' extranyarse de una cosa tan natural!

O sino, diguin: ¿á qui millor pot visitar un bisbe, que al ministre que disposa de las missas?

Resultat de la visita dels catalanistas de la Unió á la Reyna regent.

Un acte de servilisme, y una gran inconseqüencia.

Perque ells havian criticat sempre á tota comissió que anés á Madrid per un objecte ó altre, y ara ja no podrán dir:—«De l' aygua del Lozoya, no 'n beuré.»

Y ademés, dedicantse á fer la gara-gara á las institucions, han de acceptar lo que las institucions tenen á bé donar al pais, ó siga Silvela y Sagasta á tot pasto.

Els catalanistas de la Unió havian de comprendre que aixó de viatjar no s' ha fet per ells.

Hi ha personas—y ells pertanyen al número—á las quals no 'ls es possible realisar un viatge sense marejarse.

Al marqués de Vadillo, ministre de Gracia y Justicia, 'ls pamplonesos van anarlo á rebre, fentli seguir una part de la població col·locat entre 'ls gegants y 'ls nanos.

Ja que hi estavan posats, podian ferlo montar sobre una mula y entre dos timbalas, y dirli:

—Amich marqués: ha arribat la séva, fassi las trampas.

La Providencia s' ha posat resoltament al costat d' en Gasset, ministre de Obras públicas.

O sino recordin ¿qué va dir en Gasset? Que l' aygua era l' únic element que ha de salvar á Espanya.

La Providencia va escoltarlo y va dir:—¿Aygua vols? Donchs ¡aygua va!

Y van sobrevenir las inundacions de Murcia y otras regions d' Espanya, á desvastarho tot en un tancar y obrir d' ulls.

No podrà dirse, donchs, qu' en Gasset no estiga ben servit per la Providencia.

A la catedral de Barcelona están picant punts alguns eclesiástichs, opositors á una canongia.

Per decidir bé, més que punts teològichs, podrian ferlos picar primors culinaries ben sustanciosos. Y al que demostrés teni més bon paladar y millor ventrell, podrian dirli:—La canongia es per tu, per ser qui ha demostrat més aptitud per desempenyar-la dignament.

XARADA

A D. Pau li van robar al moment d' entrá en un cotxe una total, dos rellotje que deu naps li vá costar.

Y ell tot sent un home vell del lladre corré al darrera y portava una hu-tercera y li va rompre al clatell.

E. ZOLA y B.

SINONIMIA

Ahir al arribá d' estudi lo fill del senyor Mateu, va dir que jugant á tot se havia tot mal al peu.

SISKET D. PAILA.

TRENCA-CLOSCAS

DIEGO TRIAS COLELL

PIERA

Formar ab las lletras anteriors degudament combinadas, lo titul d' un drama castellá.

FREDERICH GIBERNAU.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Nom de dona
- 7 8 1 2 8 9 6 9.—Id. de id.
- 7 9 2 8 4 9 4.—Id. de id.
- 7 3 5 6 7 9.—Capital espanyola.
- 1 2 3 6 9.—Producte vegetal.
- 1 5 2 9.—Id. id.
- 1 8 9.—Nom de dona.
- 2 5.—Nota musical.
- 9.—Vocal.

A. MESSEGUER.

GEROGRIFICH

Nº 18001 TS KKA

XIRRIIS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans: Saloyam, Emanuele, M. Prius II., Joanet J., Torne de fusta, Petit Patriarca, C. Font Burlona, V. Miró, J. Barqueta P., P. Burguño, Rosiñol Llauné y Maldonado: Lo que 'ns envian aquesta senmana, no fa per casa.

Ciudadans: J. Fló, Esoj Tetab, Amadeo de Saloya y de Fragnet, Un comparsa retirat, Gratacos, Un socio Foment S. Antoni, Eduardo, T. M. Cats, Joan de las masurcas, Amadeo D. y Joaquim Pujol: Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

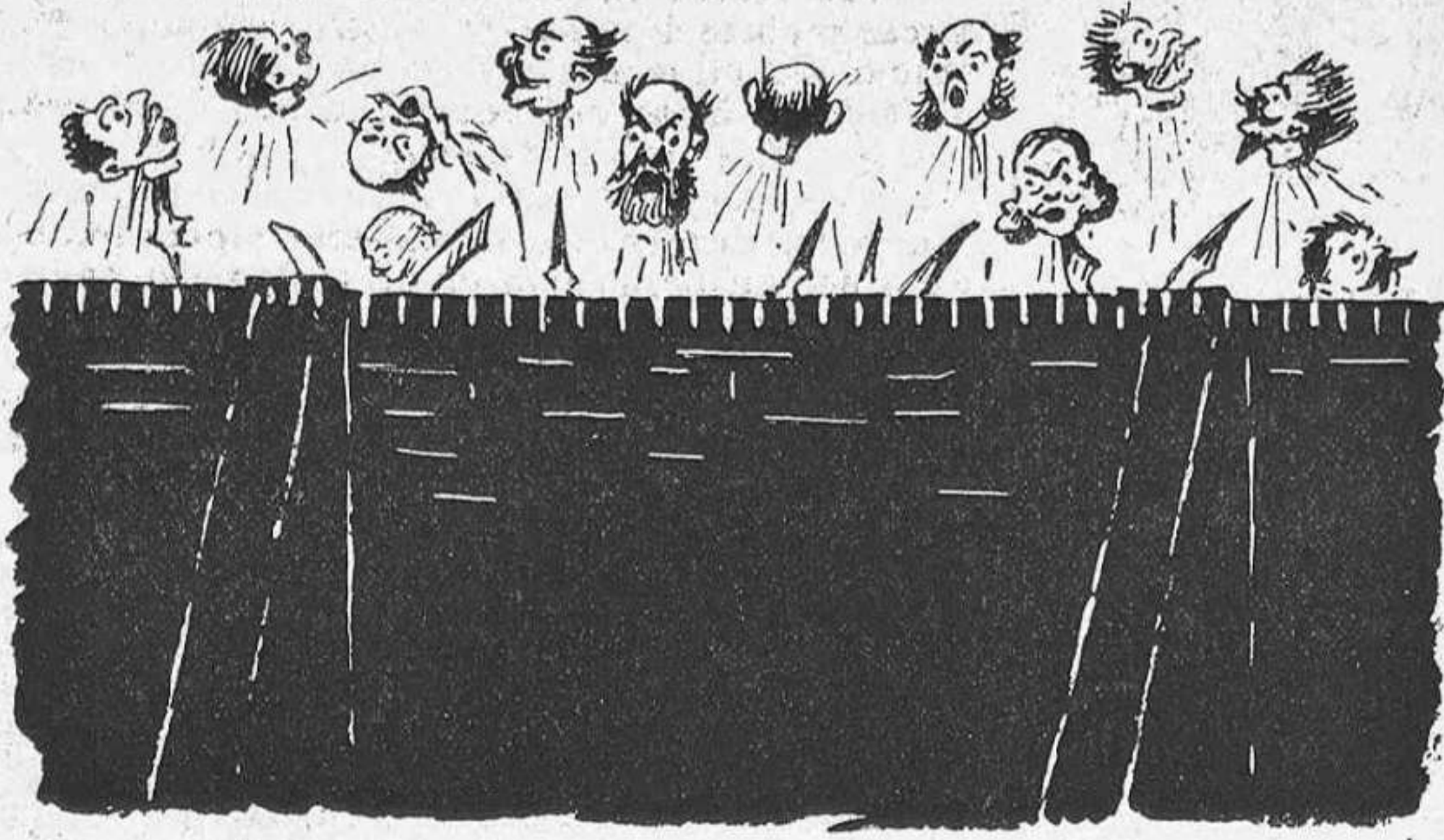
Ciudadá: A. Cortina Rivera: La primera es ignocent á tot serho; l' altra va bastant bé.—B. Ramentol: No van mal, y ab molt gust rebrém nova remesa.—J. F. y L.: Cuitivi las disposicions, y no 's llensi tan aviat.—G. Lluís Salvador: Gracias, s' aprofitará.—Beningut Poblet y Bosch: La nota del article es poética, pero está expressada molt inexpertament.—R. S. S.: Rebut el seu treball, y gracias.—C. Ramón: De tot aixó 'n podria fer un romanó nou; y dibuixat, un exvoto per la Bonanova.—E. Just y Pastor.: Malaguanxada vehemencia per dir tan poca cosa.—A. Carrasca Gayán: D' aquest modo va millor.—J. R. y R.: Aixó es qu' encare no li ha tocat l' hora, ni la gracia de Déu.—Joan Via: Una cosa ó altre servirá.—Manel Benet: Es tan manossejat aquest assumpto.—Alphons Maseras: Li agrahim l' envió.—R. Arnau: No pot anar ni ab trolley.—B. Sagrera: Anirán casi bastants, y merci.—Aiger Elies F.: Vosté no sent la calor. Perque, ¡miri que 's necessita frescura per escriure aixó!—E. R.: Estém imposats de lo que se 'ns comunica, y véls'hi aquí.—Tuyas Mias: La fan defectuosa algunas assonancias y alguna mácula que s' observa al pany de davant.—J. C.: També aquesta sembla feta d' encárrech. Es poch espontania.—Baltasar Farcosa: Es de la banda del magre.—V. Terano y A. Rius y Puig: Procurarem treure'n tot el partit possible.—Jaume Balaguer y Soler: El sonet está ben fet, pero lo que diu resulta cru y tendencios.—Un aprenent adroguer: Sí, home, sí, no, sí, es clar.—J. Castellet Font: Veurem de ferla servir.—Joseph Maria Feliu: Se veu que la poesia bucólica no es el seu fort.—M. Badia: Van bé las dugas, y gracias.—Un verdader adroguer, Tonto: No hi ha de qué darlas.—R. S. (Arbeca): Dispensi; pero de la seva carta no n' acabém de treure l' aygua clara.

ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mitj, 20.

Imprempta de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

DE FORA CASA Y DE CASA

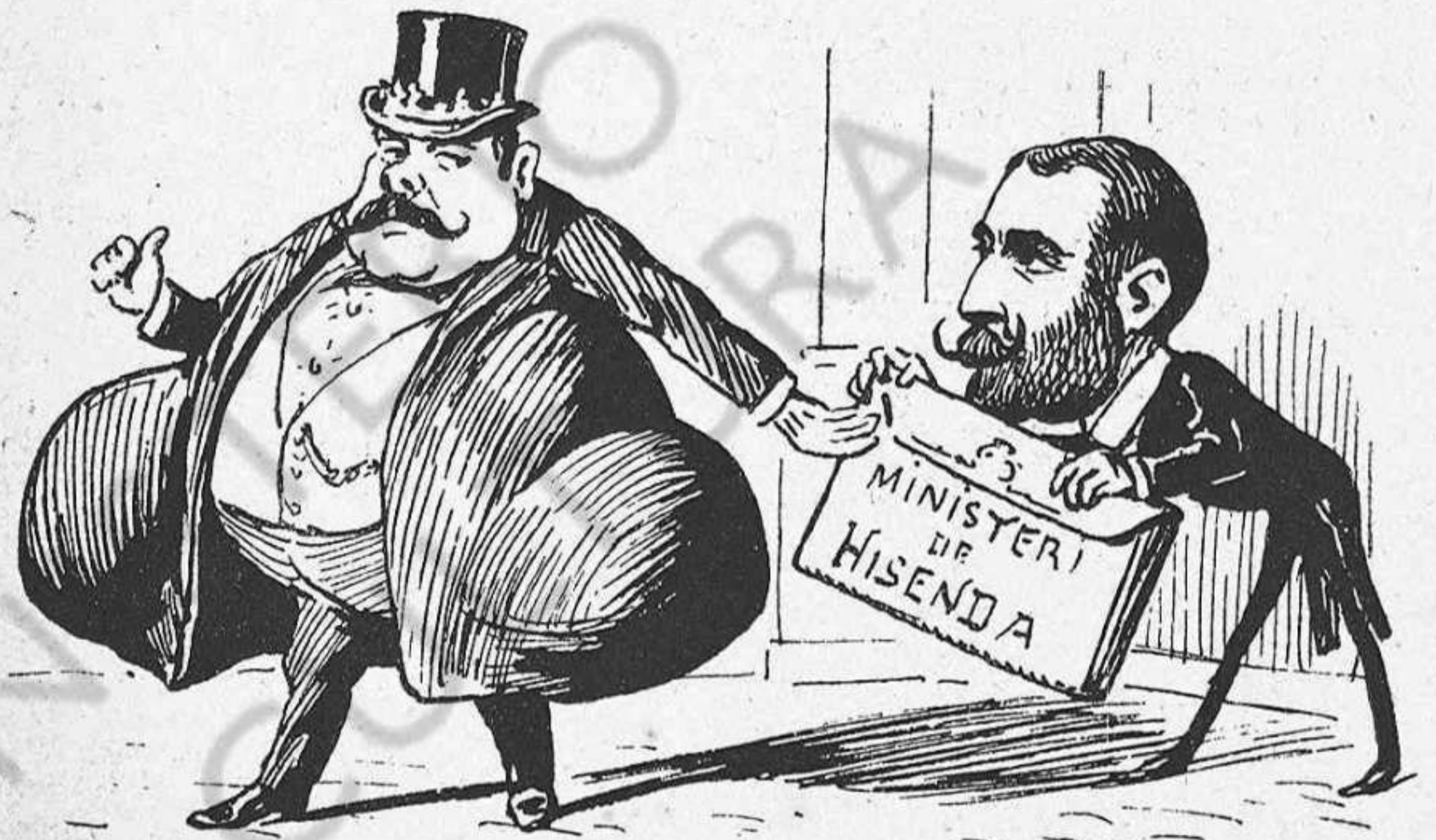
No se sab ben bé pei cert lo que passa darrera de la gran muralla de la Xina; pero per alguna cosa que 's veu sembla que jugan á pilota.

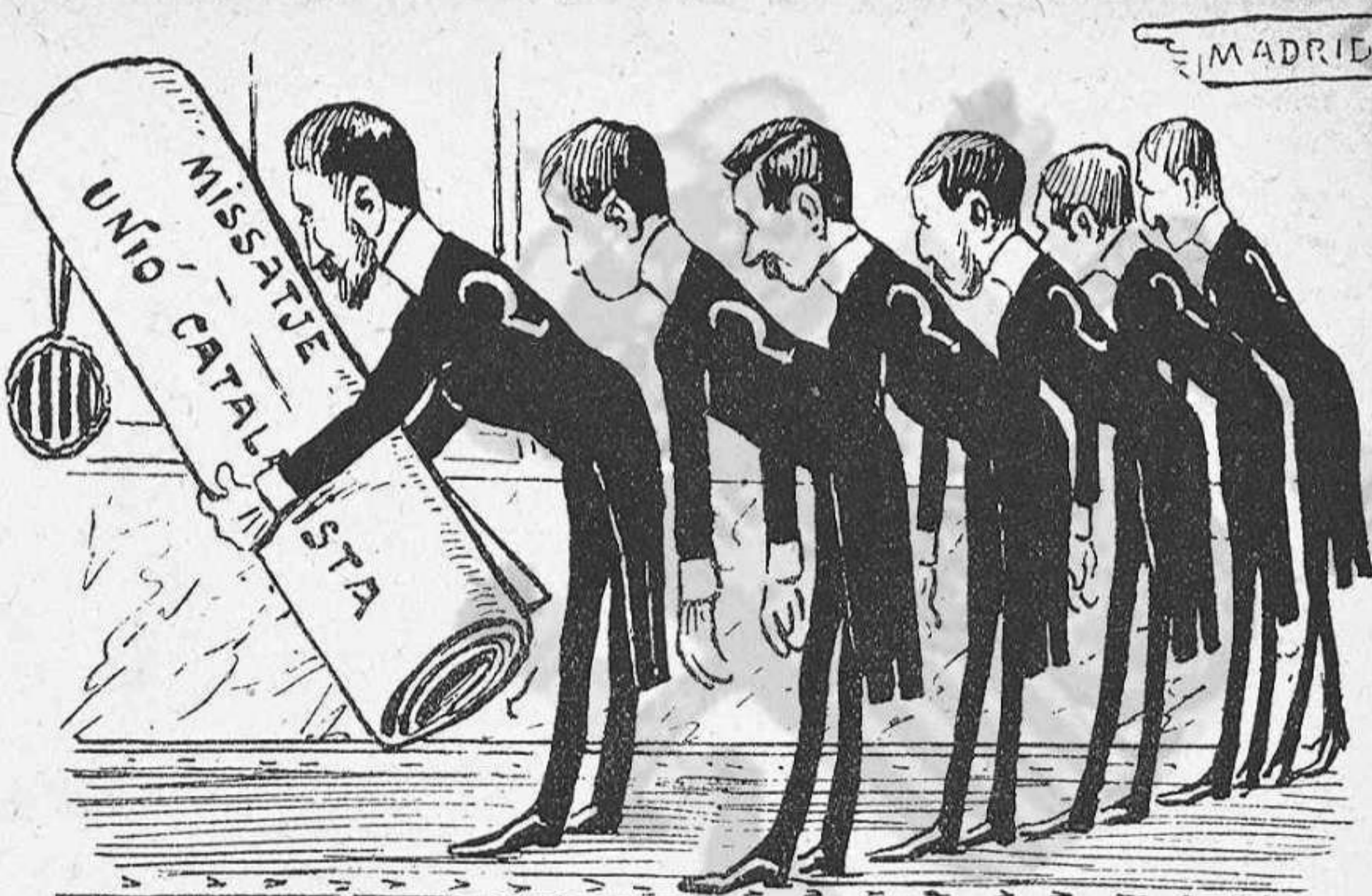
L'almirall Silvela no fa més qu' ensajarse per quan tinga de anar á San Sebastián á manar l' esquadra.

A Pamplona.—¿Qu' es aixó: la recepció de un ministre ó la professó de Corpus?

Despedida.—Tenia molts projectes que realisar y alguns arreglos que fer. Ara ja 'ls hi fet... per lo tant puch retirarme.

Madrid
Qualsevol diria que hi varen naixer á la terra de las reverencias.

Arribada á Barcelona
Ningú diria que tornan de Madrid, sino de Sant Mus.

El conflicte xinesch es una qüestió que porta molta qua.